

**Β΄ Βασιλειῶν
15,1-16· 18,1-33**

Δαβίδ καὶ Ἀβεσσαλώμ

Ὁ βασιλιάς Δαβίδ μέ τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἀπέκτησε πολλὰ παιδιά. Ἐνα ἀπ' αὐτά ἦταν καί ὁ **Ἀβεσσαλώμ**, ἕνα ὁμορφο λεβεντό-παιδο, ψηλό καί γεροδεμένο, μά καί πολύ **φιλόδοξο**. Ἐκανε μεγάλα ὄνειρα. Ἦθελε νά πάρει αὐτός τό γρηγορότερο τήν ἐξουσία στά χέρια του. Γι' αὐτόν τόν σκοπό, προσπαθοῦσε νά φαίνεται στά μάτια τοῦ λαοῦ πολύ σπουδαῖος. Κυκλοφοροῦσε μέ πολυτελεῖς ἄμαξες, εἶχε πολλά ἄλογα, τόν συνόδευαν πάντοτε πενήντα σωματοφύλακες! Κι ἀκόμη, σηκωνόταν νωρίς τό πρωί, πήγαινε **στήν πύλη τῆς πόλης**, ἔπιανε κουβέντα μέ τούς περαστικούς, καί ὅταν διαπίστωνε ὅτι κάποιος εἶχε ἕνα πρόβλημα, ἔδειχνε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον (*δείχνουμε τήν εἰκόνα, βλ. Ἡ Βίβλος, σ. 261*).

- Τό πρόβλημά σου, φίλε μου, συνήθιζε νά λέει, εἶναι πολύ εὔκολο νά λυθεῖ. Ἐχεις τό δίκιο μέ τό μέρος σου, ἀλλά ποίός θά σοῦ τό ἀναγνωρίσει; Ἄν εἶχα ἐγώ τήν ἐξουσία στά χέρια μου, θά ἔδινά σ' ὅλους τό δίκιο τους!

Αὐτό τό ἔκανε γιά καιρό, κι ἔτσι κατακτοῦσε μέ πονηριά τίς καρδιές τῶν Ἰσραηλιτῶν καί μέ ὕπουλο τρόπο ὑπονόμευε τόν πατέρα του.

Κάποια μέρα ὁ Ἀβεσσαλώμ εἶπε ψέματα σὸν Δαβίδ. Τοῦ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ πάει σὴν πόλιν **Χεβρών**, γιὰ νὰ προσφέρει δῆθεν θυσία. Τό πραγματικό σχέδιό του ὅμως ἦταν νὰ κάνει ἐπανάσταση. Naί, καλὰ ἀκούσατε, νὰ ξεσηκώσει **ἀνταρσία ἐναντίον τοῦ πατέρα του!** Συγκέντρωσε, πραγματικά, πολλοὺς κοντά του, τοὺς ἔδωσε ὅπλα, τοὺς ὀργάνωσε κι ετοίμασε ἔτσι τὴν ἐπανάσταση κατὰ τοῦ βασιλιᾶ.

Καταλαβαίνετε, παιδιά, ὅταν τό ἔμαθε αὐτό ὁ Δαβίδ, πόσο πόνεσε! Μὲ βαρειά καρδιά εἶπε στοὺς αὐλικούς του:

- Σηκωθείτε νὰ φύγουμε γρήγορα, πρὶν προλάβει νὰ φτάσει ἐδῶ ὁ Ἀβεσσαλώμ καὶ ἐξολοθρεύσει κι ἐμᾶς κι ὅλη τὴν πόλιν!

Δέν ἤθελε νὰ συγκρουσεῖ μέ τό παιδί του. Προτίμησε νὰ φύγει.

Ὁ Ἀβεσσαλώμ ὅμως ἦταν ἀποφασισμένος νὰ κάνει πόλεμο μέ τόν πατέρα του. Δέν λογάρισε **τὴν ἐντολή τοῦ Θεοῦ**, «τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου»! Δέν ἄκουγε **τὴ φωνὴ τῆς συνείδησής του** πού διαμαρτυρόταν: «Τόν πατέρα σου ετοιμάζεσαι νὰ ἐξοντώσεις; Μὰ δέν εἶσαι ἄνθρωπος ἐσύ; Κάθε ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τοὺς γονεῖς του. Ἐσύ πῶς ἔγινες τόσο ἀπάνθρωπος;». Τίποτε ὅμως δέν μποροῦσε νὰ τόν συγκρατήσῃ. Δέν εἶχε μάθει δυστυχῶς νὰ σέβεται τόν πατέρα του καὶ τώρα ἡ φιλοδοξία του τόν ἔσπρωχνε ἀπὸ τό κακὸ στό χειρότερο.

Ἀντίθετα, ὁ Δαβίδ δέν ἔπαψε ποτέ νὰ τὸν ἀγαπᾷ. «Λυπηθεῖτε τό παιδί μου!», αὐτὴ τὴν ἐντολή ἔδωσε σὸν στρατό του, ὅταν ξεκινοῦσε νὰ συγκρουσεῖ μέ τόν στρατό τῶν ἐπαναστατῶν. Δέν ἤθελε σὴ μάχη πού θὰ γινόταν νὰ σκοτωθεῖ ὁ Ἀβεσσαλώμ. Τί κι ἂν ὀργάνωσε αὐτὸς τὴν ἀπαίσια συνομωσία; **Ἡ πατρικὴ καρδιά ἀγωνιοῦσε μὴν πάθει κακὸ ὁ γιός του!**

Στὴ μάχη ὁ στρατὸς τοῦ Ἀβεσσαλώμ νικήθηκε καὶ τράπηκε σὲ φυγή. Ὁ ἴδιος, καθὼς ἔτρεχε καβάλα σι' ἄλογό του γιὰ νὰ σωθεῖ, μπῆκε σ' ἓνα δάσος καὶ **μπλέχτηκαν τὰ μακριὰ του μαλλιά**, γιὰ τὰ ὁποῖα τόσο πολὺ καμάρωνε, **στά κλαδιά μιᾶς βελανιδιάς** (δεί-

χνουμε τήν εἰκόνα ἀπό τή Βίβλο, σ. 262-263). Ἐμεινε ἔτσι κρεμασμένος στό δέντρο, μέχρι πού τόν εἶδαν οἱ ἐχθροί του. Παρά τήν ἐντολή πού εἶχαν πάρει ἀπό τόν Δαβίδ, τόν σκότωσαν. Ἐριξαν μάλιστα τό πῶμα του σ' ἓνα βαθύ χαντάκι καί τό **λιθοβόλησαν**. Ἐτσι ὀριζε ὁ Νόμος νά τιμωρεῖται κάθε ἀπείθαρχος γιός (βλ. Δε 21,21).

Ὅταν ὁ Δαβίδ ἔμαθε τόν θάνατο τοῦ γιοῦ του, ἔκλαψε πικρά. Μέ ἀναφιλητά ἔκλαιγε καί ἔλεγε: «Γιέ μου, Ἀβεσσαλώμ, γιέ μου! Γιέ μου, Ἀβεσσαλώμ! Καλύτερα νά πέθαινα ἐγώ ἀντί γιά σένα!».

Δέν κράτησε, βέβαια, κακία στούς φονεῖς τοῦ ἐπαναστάτη γιοῦ του καί τίμησε τόν νικητή στρατό. Ἐφερε πάλι τήν εἰρήνην στό βασιλείο του. Ἡ πίκρα ὅμως καί ὁ πόνος γιά τό παιδί του δέν ἔσβησαν ποτέ.

Σεβασμός στούς γονεῖς

Εἶναι, σ' ἀλήθεια, πολύ θαυμαστή ἡ ἀγάπη τοῦ Δαβίδ γιά τόν σκληρό καί ἄκαρδο γιό του, τόν Ἀβεσσαλώμ. Δέν ἔπαψε νά τόν ἀγαπᾷ ἀκόμη κι ὅταν ἐπαναστάτησε ἐναντίον του καί θέλησε νά τόν σκοτώσει γιά νά τοῦ πάρει τόν θρόνο! Ἀπέναντι σ' αὐτήν τήν τόσο μεγάλη πατρική ἀγάπη, φαίνεται ἀκόμη πιό **ἀποκρουσική ἡ συμπεριφορά τοῦ Ἀβεσσαλώμ**.

Πῶς κατάντησε, παιδιά, ὁ Ἀβεσσαλώμ νά γίνει ἐπαναστάτης κατά τοῦ πατέρα του; ... Naί, ἀπό τή μεγάλη του **φιλοδοξία** κι ἐπειδὴ **δέν ἔμαθε νά σέβεται τούς γονεῖς του**.

Ὁ σεβασμός πρὸς τούς γονεῖς εἶναι ἐντολή τοῦ Θεοῦ, μία ἀπό τίς δέκα ἐντολές: **τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται**» (Ἐξ 20,12). Τιμὴ ἀρμόζει στούς γονεῖς μας. **Τούς χρῶστοῦμε σεβασμό καὶ ἀγάπη**. Γιά ποιούς λόγους;

Πρῶτα πρῶτα γιατί αὐτοὶ **μᾶς ἔφεραν σὴν ζωὴ**. Ἐπεῖτα, αὐτοὶ **μᾶς φροντίζουν** ἀκούραστα μέ κόπους καὶ θυσίες. Δουλεύουν γιά

νά μᾶς ἐξασφαλίσουν τήν τροφή, τά ροῦχα, τή στέγη, τή μόρφωση, τήν ψυχαγωγία μας, ὅλα τ' ἀγαθά. Προσπαθοῦν νά μὴ μᾶς λείψει, ἂν εἶναι δυνατόν, τίποτε. Οἱ γονεῖς μας, ἐπίσης, **μᾶς προστατεύουν** ἀπό κινδύνους καί **ξαγρυπνοῦν** πλάι μας ὅταν ἀρρωστήσουμε. Σέ κάθε ἀνάγκη μας αὐτοί **μᾶς βοηθοῦν** καί σέ κάθε πρόβλημά μας αὐτοί **μᾶς συμβουλεύουν**.

Δέν σᾶς τό κρύβω ὅτι λυπᾶμαι πολύ, ὅταν μερικές φορές παρατηρῶ πῶς συμπεριφέρονται κάποια παιδιά στοὺς γονεῖς τους. Θά σᾶς παρουσιάσω μερικές σκηνές καί προσέξτε μήπως βρεῖτε κάπου σ' αὐτές τόν ἑαυτό σας:

* Ζητοῦν οἱ γονεῖς μιὰ **ἐξυπηρέτηση** κι ἐσύ κάνεις πῶς δέν ἀκοῦς. Πῶς νά διακόψεις τό ἔργο πού βλέπεις ἢ ν' ἀφήσεις τόν ὑπολογιστή σου καί νά σηκωθείς νά πετάξεις τά σκουπίδια ἢ νά βγεῖς γιά ψώνια; Προτιμᾶς νά πεῖς τεμπέλικα: **«Βαριέμαι!»**.

* Ἄλλοτε **πεισμώνεις** καί ἀναστατώνεις μέ τή συμπεριφορά σου ὅλη τήν οἰκογένεια. Ἄν π.χ. δέν σοῦ ἀγοράσουν κάτι πού θέλεις, δέν διστάζεις νά πεῖς: «Εἰγὼ δέν ἔρχομαι στό σπίτι, ἂν δέν μοῦ πάρεις τώρα αὐτό πού σοῦ ζητῶ!». Καί δέν σκέφτεσαι: Οἱ γονεῖς μου ἔχουν τή δυνατότητα νά ἱκανοποιήσουν ἀμέσως ὅλες τίς ἀπαιτήσεις μου; Πιστεύω πῶς ἔχεις κι ἐσύ καταλάβει ὅτι οἱ καιροί πού περνᾶμε εἶναι δύσκολοι. Οἱ γονεῖς σου, ἀπ' τή μιὰ μεριά, κάνουν πολλή οἰκονομία κι ἀπ' τήν ἄλλη φροντίζουν νά μὴ σοῦ λείψουν τ' ἀγαθά: τό φαγητό, τά ροῦχα, τό φροντιστήριο γιά τήν ξένη γλῶσσα... Γι' αὐτό, **νά σκέφτεσαι πρὶν τοὺς ζητήσεις κάτι!**

* Ἄλλοτε πάλι **ἀντιδρᾷς** χωρὶς νά προλάβεις νά σκεφτεῖς ὅτι αὐτό πού σοῦ λένε εἶναι γιά τό καλό σου. Νά, μερικά παραδείγματα:

- Παιδί μου, φόρεσε σέ παρακαλῶ τό μπουφάν σου, κάνει κρύο.
- Ὅχι, δέν τό φοράω! ἅπαντ' ἀπότομα.
- Διάβασε, παιδί μου, νωρὶς τά μαθήματά σου, γιά νά ἔχεις χρόνο νά ξεκουραστεῖς καί νά παίξεις.
- Ὅχι, ἐγὼ δέν θέλω νά διαβάσω τώρα τά μαθήματά μου. Θέλω

νά παίζω τώρα καί νά διαβάσω μετά!

Καί φυσικά μετά δέν άντέχεις νά διαβάσεις, γιατί ἔχεις ἤδη νυστάξει.

✳ Ἐλπίζω νά μήν ἀνήκεις σ' ἐκεῖνα τά παιδιά πού **ἀντιμιλοῦν** στούς γονεῖς τους, πού βγάζουν γλῶσσα, ὅπως λέμε. Ἀκόμη κι ἂν δυσανεστηθεῖς ἀπό κάτι -νά τό ξέρεις- δέν σοῦ ἐπιτρέπεται ν' ἀνοίγεις τό στόμα σου καί νά ξεστομίζεις βρισιές!

✳ Καί κάτι τελευταῖο: Δημιουργοῦν πολύ ἄσχημη ἀτμόσφαιρα γύρω τους τά παιδιά πού γκρινιάζουν. Μέ τό παραμικρό **γκρίνια!** Γιά τό φαγητό πού δέν εἶναι ἕτοιμο ἤ δέν τοὺς ἀρέσει, γιά τήν ἄσκηση πού εἶναι δύσκολη, γιά τά ροῦχα πού ἀκόμη δέν ἔχουν σιδερωθεῖ...

Γιά τό πῶς πρέπει νά συμπεριφερόμαστε στούς γονεῖς μας, ὁ **Χριστός μᾶς ἔδωσε παράδειγμα τόν ἴδιο τόν ἑαυτό Του**: Ὅσο ἦταν παιδί, ἦταν πάντοτε ὑπάκουος στή μητέρα Του, τήν Παναγία μας, καί στόν προστάτη Του Ἰωσήφ. Καί λίγο πρίν ξεψυχήσει ἐπάνω στόν Σταυρό, φρόντισε γιά τή μητέρα Του: Τήν ἐμπιστεύτηκε στόν ἀγαπημένο Του μαθητή, τόν Ἰωάννη, γιά νά τή φροντίζει.

Σήμερα, λοιπόν, θά ἤθελα νά πάρουμε ὅλοι μία ἀπόφαση: Στούς γονεῖς μας, πού τοὺς χρωστοῦμε τόσα πολλά, νά δείχνουμε **ἔμπρακτα τήν ἀγάπη μας!**

Πῶς μπορούμε νά τοὺς δείχνουμε ἔμπρακτα τήν ἀγάπη μας;

α) Μέ τήν **ὑπακοή** μας· νά κάνουμε αὐτό πού μᾶς λένε.

β) Μέ τήν **ἐπιμέλειά** μας στά μαθήματα.

γ) Μέ τήν **προθυμία** μας στίς δουλειές καί στίς ἐξυπηρετήσεις.

δ) Μέ τήν **προσπάθεια** νά μήν τοὺς λυποῦμε.

ε) Μέ τήν **εὐγνωμοσύνη** μας· νά τοὺς λέμε συχνά **«εὐχαριστῶ!»**.

Κι ἓνα μεγάλο «εὐχαριστῶ» ἀξίζει νά πεῖτε στούς γονεῖς σας, παιδιά, γιατί ὅλη τή χρονιά σᾶς ὀδηγοῦσαν ἐδῶ, στό κατηχητικό μας, στό σχολεῖο τοῦ Χριστοῦ!

Τί ὥραϊα πού θά ἦταν, παιδιά, νά κάνατε εὐτυχισμένους τοὺς

γονεῖς σας! **Νά καμαρώνουν γιά σᾶς!** Καί τότε νά εἶστε βέβαιοι πώς καί οἱ ἄνθρωποι θά σᾶς ἐκτιμοῦν, ἀλλά καί ὁ Θεός πλούσια θά σᾶς εὐλογήσει.

Στούς γονεῖς μου τούς καλούς
πού πολύ μέ ἀγαποῦν
θέ νά δείχνω σεβασμό
καί νά λέω εὐχαριστῶ!

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Κατασκευές γιά νά ἐκφράσουν τά παιδιά τήν εὐγνωμοσύνη στούς γονεῖς τους.
2. Ζωγραφιά.
3. Ἐνθύμιο.